U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **N. V. B.,** zastoupeného JUDr. Petrem Práglem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, Dlouhá 5, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele podané proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 29. 9. 2006, č. j. 54 Az 5/2006 - 19,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 28. 4. 2006, č. j. OAM-2315/VL-11-SE01-2005. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, s tím, že bylo zároveň vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu, ve znění platném v době vydání rozhodnutí.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce

pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel dle obsahu kasační stížnosti namítá zákonné důvody specifikované v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud z obsahu podání dovodil, že stěžovatel měl zřejmě na mysli nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít tato vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel totiž k tomu uvádí následující: *„zdá se, a vše tomu nasvědčuje, že napadené rozhodnutí je nesprávné, a to vzdor relativní obsažnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nesprávné je proto, že ani zvýšeným výkladovým úsilím z něj nelze spolehlivě seznat, proč soud prvého stupně rozhodl bez přítomnosti stěžovatele, který o nařízeném jednání neměl ani potuchy“* a odkazuje na ustanovení § 51 s. ř. s., které soudu umožňuje rozhodnout o věci samé bez jednání jen tehdy, jestliže to účastníci navrhli, nebo s takovým postupem vyslovili souhlas, popř. se k výzvě soudu nevyjádřili. Podle názoru stěžovatele *„se zdá“*, že soud prvého stupně se tímto ustanovením neřídil, jelikož žádnou výzvu od soudu neobdržel. V čem pak stěžovatel spatřuje nesprávné posouzení právní otázky, není z podané kasační stížnosti zřejmé, neboť žádné tvrzení, které by tuto námitku konkretizovalo, v ní není uvedeno.

Otázkou splnění podmínek pro rozhodování soudu bez nařízení jednání podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval, kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2007, č. j. 2 Azs 164/2006 – 50, na www.nssoud.cz. Dospěl v něm k jednoznačnému závěru, že *„navrhl-li žalobce v žalobě, aby soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, a žalovaný s tím souhlasil, krajský soud nepochybil, pokud tak rozhodl, aniž by žalobci zasílal výzvu k vyjádření, zda s rozhodnutím bez jednání souhlasí (§ 51 s. ř. s.)“*.

Ze shora uvedeného plyne, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitku uplatněnou stěžovatelem v kasační stížnosti, neboť ze spisového materiálu vyplynulo, že stěžovatel ve své žalobě ze dne 1. 6. 2006, založené v soudním spisu na č. l. 1 a 2, výslovně uvedl, *že „souhlasí s tím, aby soud v jeho věci rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.“*

Pouze nad rámec odůvodnění tohoto rozhodnutí považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poukázat na to, že z přípisu opatřeného poštovní doručenkou s vyznačeným datem převzetí 25. 7. 2006 a jménem stěžovatele (založen na č. l. 16 spisu) je navíc zřejmé, že soud stěžovateli zaslal i vyjádření ministerstva k žalobě a vyzval jej k podání případné repliky. V tomto přípise byl stěžovatel současně poučen o tom, že po marném uplynutí lhůty 20 dní k podání této repliky bude ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání. Námitka stěžovatele, že „*o nařízeném jednání neměl ani potuchy“,* je tedy *prima facie*, tj. i bez nutnosti

podrobnějšího přezkoumání věci samé, zcela zjevně nedůvodná a tuto skutečnost nelze přehlédnout.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Proto ji posoudil ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu